

MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI

Anul 174 (XVIII) — Nr. 300

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 4 aprilie 2006

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Pagina</u>
LEGI ȘI DECRETE		
58. — Lege pentru ratificarea Acordului privind cooperarea dintre România și Eurojust, semnat la Bruxelles la 2 decembrie 2005, și pentru reglementarea unor măsuri referitoare la reprezentarea României la Eurojust, în perioada ce precedă aderării și după data aderării la Uniunea Europeană.....	1-2	8-10
Acord privind cooperarea între România și Eurojust	2-6	
337. — Decret privind promulgarea Legii pentru ratificarea Acordului privind cooperarea dintre România și Eurojust, semnat la Bruxelles la 2 decembrie 2005, și pentru reglementarea unor măsuri referitoare la reprezentarea României la Eurojust, în perioada ce precedă aderării și după data aderării la Uniunea Europeană	6	10-11
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
Decizia nr. 164 din 28 februarie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 24 alin. 3 din Codul de procedură penală.....	6-8	12-13
		13-14
		15-16

LEGI ȘI DECRETE

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE

pentru ratificarea Acordului privind cooperarea dintre România și Eurojust, semnat la Bruxelles la 2 decembrie 2005, și pentru reglementarea unor măsuri referitoare la reprezentarea României la Eurojust, în perioada ce precedă aderării și după data aderării la Uniunea Europeană

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Art. 1. — Se ratifică Acordul privind cooperarea dintre România și Eurojust, semnat la Bruxelles la 2 decembrie 2005, denumit în continuare *Acordul*.

Art. 2. — (1) Magistratul de legătură la Eurojust, prevăzut la art. 5 din Acord, este numit de Președintele României, la propunerea ministrului justiției.

(2) Magistratul de legătură la Eurojust, prevăzut la alin. (1), este selectat de ministrul justiției dintre procurorii cu experiență în combaterea formelor grave ale criminalității transnaționale organizate, a corupției sau terorismului.

Art. 3. — (1) După data aderării României la Uniunea Europeană, când Acordul își încetează valabilitatea, Președintele României, la propunerea ministrului justiției, formulată în urma procedurii de selecție prevăzute la art. 2 alin. (2), numește membrul național în Eurojust, potrivit prevederilor art. 2 alin. (1) din Decizia Consiliului 2002/187/JAI din 28 februarie 2002 privind înființarea Eurojust în vederea întăririi luptei împotriva formelor grave ale criminalității, așa cum a fost modificată prin Decizia Consiliului 2003/659/JAI din 18 iunie 2003, denumită în continuare *Decizia Eurojust*.

(2) Mandatul membrului național în Eurojust este de 3 ani, cu posibilitatea reinvestirii o singură dată.

Art. 4. — (1) Procurorul desemnat ca magistrat de legătură la Eurojust în baza Acordului și, respectiv, procurorul desemnat ca membru național în Eurojust au competență teritorială, materială și personală pe întreg teritoriul României, pentru toate infracțiunile prevăzute în Decizia Eurojust, și cooperează neîngrădit în procedurile care intră în obiectul de activitate al Eurojust cu autoritățile române și străine competente.

(2) Magistratul de legătură la Eurojust și membrul național în Eurojust au acces la informațiile conținute în cazierul judiciar, în Sistemul informatic național de semnalări, atunci când acesta va fi operațional, și în orice baze de date care facilitează îndeplinirea obiectivelor Eurojust.

(3) Magistratul de legătură la Eurojust și membrul național în Eurojust sunt detașați la sediul Eurojust de la Haga, Regatul Țărilor de Jos, în condițiile Legii nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și beneficiază de drepturile salariale și de celelalte drepturi bănești corespunzătoare funcției diplomatice de ministru consilier, potrivit legislației de salarizare în vigoare pentru personalul trimis în misiune permanentă în străinătate.

Art. 5. — (1) Președintele României, la propunerea ministrului justiției, poate numi un asistent al magistratului de legătură la Eurojust, potrivit art. 5 alin. (3) din Acord.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
ADRIAN NĂSTASE

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
DORU IOAN TĂRĂCILĂ

București, 22 martie 2006.

Nr. 58.

A C O R D privind cooperarea între România și Eurojust

România și Eurojust, denumite în continuare *părțile*,

ținând cont de Decizia Consiliului din 28 februarie 2002 privind înființarea Eurojust în vederea întăririi luptei împotriva formelor grave ale criminalității și, în special, de art. 27 alin. 1 și 3,

luând în considerare atât interesele României, cât și ale Eurojust pentru dezvoltarea unei cooperări dinamice și strânse pentru a face față provocărilor actuale și viitoare ale formelor grave ale criminalității și infracțiunilor comise adesea de organizații transnaționale,

având în vedere necesitatea îmbunătățirii cooperării în domeniul judiciar dintre România și Eurojust pentru facilitarea coordonării cercetării și urmăririi penale a faptelor care implică teritoriul României și cel al unuia sau mai multor state membre ale Uniunii Europene,

(2) După data aderării la Uniunea Europeană, Președintele României, la propunerea ministrului justiției, poate numi unul sau mai mulți asistenți ai membrului național în Eurojust, potrivit prevederilor art. 2 alin. (2) din Decizia Eurojust.

(3) Dispozițiile art. 2, art. 3 alin. (1) și ale art. 4 alin. (1) și (2) se aplică în mod corespunzător și în cazul asistenților prevăzuți la alin. (1) și (2).

(4) Asistentul magistratului de legătură și, respectiv, asistenții membrului național în Eurojust își desfășoară efectiv activitatea în cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, fiind trimiși temporar la sediul Eurojust fie pentru anumite activități, fie pentru a-i înlocui pe cei care îi asistă, pe o perioadă determinată.

Art. 6. — (1) Ministrul justiției, la propunerea procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, poate numi corespondenți naționali cu Eurojust pentru probleme de terorism, criminalitate organizată și corupție.

(2) Corespondenții naționali își desfășoară efectiv activitatea în cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și cooperează cu Eurojust, direct sau prin intermediul magistratului de legătură la Eurojust, respectiv al membrului național în Eurojust.

Art. 7. — Rechemarea, înainte de expirarea mandatului, a procurorilor desemnați ca magistrat de legătură și, respectiv, membru național în Eurojust, precum și revocarea înainte de expirarea mandatului a asistenților acestora se fac de Președintele României, la propunerea ministrului justiției, pentru neîndeplinirea corespunzătoare a atribuțiilor conferite acestora prin Acord, respectiv prin Decizia Eurojust.

Art. 8. — (1) Membrul național în Eurojust elaborează anual un raport privind activitatea desfășurată, inclusiv cea a asistenților săi, dacă este cazul, pe care îl prezintă ministrului justiției, nu mai târziu de luna februarie a anului următor.

(2) Magistratul de legătură la Eurojust elaborează un raport privind activitatea desfășurată, inclusiv cea a asistentului său, dacă este cazul, pe care îl prezintă ministrului justiției la finalul mandatului.

Art. 9. — Cheltuielile care decurg din aplicarea prezentei legi se suportă din bugetul Ministerului Public.

ținând cont că România a ratificat Convenția europeană privind protecția persoanelor în legătură cu procesarea automatizată a datelor personale, adoptată la Strasbourg la 28 ianuarie 1981, care joacă un rol fundamental în sistemul de protecție a datelor din cadrul Eurojust,

luând în considerare nivelul înalt de protecție a datelor cu caracter personal din Uniunea Europeană, în special prelucrarea datelor cu caracter personal, în conformitate cu Decizia Consiliului din 28 februarie 2002 privind înființarea Eurojust și combaterea formelor grave ale criminalității, cu Regulile de procedură ale Eurojust privind protecția datelor și cu alte reglementări aplicabile,

având în vedere obiectivul integrării României în Uniunea Europeană în 2007,

respectând drepturile fundamentale și principiile Convenției europene privind drepturile omului și libertățile fundamentale, reflectate și în Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene,

au convenit următoarele:

ARTICOLUL 1

Definiții

În scopul prezentului acord:

a) *Decizia Eurojust* înseamnă Decizia Consiliului din 28 februarie 2002 privind înființarea Eurojust în vederea întăririi luptei împotriva formelor grave ale criminalității, astfel cum a fost modificată prin Decizia Consiliului din 18 iunie 2003;

b) *statele membre* înseamnă statele membre ale Uniunii Europene;

c) *Colegiul* înseamnă Colegiul Eurojust, astfel cum este prevăzut în art. 10 din Decizia Eurojust;

d) *membrul național* înseamnă membrul național numit la Eurojust de fiecare stat membru al Uniunii Europene, astfel cum este prevăzut în art. 2 alin. 1 din Decizia Eurojust;

e) *Regulile de procedură ale Eurojust privind protecția datelor* înseamnă regulile de procedură pentru procesarea și protecția datelor personale, aprobate de Consiliul Uniunii Europene la 24 februarie 2005;

f) *asistent* înseamnă persoana care îl poate asista pe membrul național, astfel cum este prevăzut în art. 2 alin. 2 din Decizia Eurojust, dacă nu este definit altfel în prezentul acord;

g) *director administrativ* înseamnă directorul administrativ astfel cum este prevăzut în art. 29 din Decizia Eurojust;

h) *personalul Eurojust* înseamnă personalul la care se face referire în art. 30 din Decizia Eurojust;

i) *datele personale* înseamnă orice informație cu privire la o persoană fizică identificată sau identificabilă (*subiect*). O persoană identificabilă este una care poate fi identificată direct sau indirect, în special prin referirea la un număr de identificare ori la unul sau mai mulți factori specifici identității sale fizice, psihologice, mentale, economice, culturale sau sociale;

j) *procesarea de date personale* înseamnă orice operațiune sau set de operațiuni care sunt desfășurate asupra datelor cu caracter personal, prin mijloace automate sau prin dosare manual structurate, precum strângerea, înregistrarea, organizarea, stocarea, adaptarea sau prelucrarea, recuperarea, consultarea, folosirea, divulgarea prin transmitere, diseminare ori a face accesibile înșiruirii sau combinații de coduri, codarea, ștergerea sau distrugerea.

ARTICOLUL 2

Scopul acordului

Scopul prezentului acord este întărirea cooperării între România și Eurojust în vederea combaterii infracțiunilor grave cu caracter internațional.

ARTICOLUL 3

Domenii de cooperare

România și Eurojust cooperează în domeniile de activitate prevăzute în art. 6 și 7 din Decizia Eurojust, în cadrul competențelor Eurojust menționate la art. 4 din Decizia Eurojust.

ARTICOLUL 4

Autoritatea competentă

Autoritatea competentă din România pentru îndeplinirea obiectivelor prezentului acord este Ministerul Public român, reprezentat de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

ARTICOLUL 5

Magistratul de legătură la Eurojust

(1) În vederea facilitării cooperării stabilite de prezentul acord și în conformitate cu prevederile art. 27 alin. 3 din Decizia Eurojust, România poate desemna un magistrat de legătură la Eurojust.

(2) Magistratul de legătură este un procuror, în conformitate cu legea română. Durata mandatului este determinată de România.

(3) Magistratul de legătură poate avea un asistent, care îl poate înlocui atunci când este necesar.

(4) România informează Eurojust asupra naturii și duratei competențelor judiciare ale magistratului de legătură pe teritoriul național, în vederea îndeplinirii sarcinilor sale în concordanță cu scopul prezentului acord. România stabilește competențele magistratului de legătură pentru a-și desfășura activitatea în contactul cu autoritățile străine. Eurojust întreprinde măsurile necesare pentru promovarea acceptării și recunoașterea prerogativelor astfel conferite.

(5) Magistratul de legătură are acces la informațiile conținute în cazierul judiciar sau în orice alt registru român similar, în același fel ca și în cazul competențelor prevăzute de legea română pentru un procuror sau pentru o persoană asimilată acestuia.

(6) Magistratul de legătură poate contacta direct parchetele din România.

(7) Eurojust pune la dispoziție facilități suficiente de legătură, care includ uzul spațiului și serviciilor de telecomunicații, ținând cont de limitele infrastructurii și bugetului Eurojust. Eurojust poate solicita rambursarea unora sau a tuturor dintre cheltuielile pe care le face prin punerea la dispoziție a acestor facilități.

(8) Documentele de serviciu ale magistratului de legătură sunt inviolabile de către Eurojust.

ARTICOLUL 6

Punctul de contact pentru Eurojust

(1) România desemnează sau numește cel puțin un punct de contact pentru Eurojust, din cadrul autorității române competente.

(2) România desemnează unul dintre punctele sale de contact drept corespondent român național pe probleme legate de terorism, criminalitate organizată, precum și pentru toate aspectele cu caracter penal prevăzute de art. 12 din Decizia Eurojust.

ARTICOLUL 7

Consultări periodice

Părțile se consultă periodic, cel puțin o dată pe an, în vederea analizării aplicării prezentului acord. În particular au loc schimburi de opinii cu privire la implementarea și la direcțiile de urmat în domeniul protecției și securității datelor.

ARTICOLUL 8

Întâlnirile operaționale și strategice

(1) Magistratul de legătură, asistentul acestuia și alte persoane din cadrul parchetelor române, inclusiv punctul de contact cu Eurojust, pot participa la întâlniri operaționale și strategice, la invitația președintelui Colegiului și cu aprobarea membrilor naționali în cauză.

(2) Membrii naționali, asistenții lor, directorul administrativ și personalul Eurojust pot, de asemenea, să participe la întâlnirile organizate de magistratul de legătură sau de parchetele din România, inclusiv de punctul de contact cu Eurojust.

ARTICOLUL 9

Schimbul de informații

(1) Părțile pot schimba informațiile necesare relevante, dar nu excesive, pentru scopul și în concordanță cu prezentul acord, în vederea îndeplinirii scopului arătat la art. 2.

(2) Toate informațiile schimbate între părți sunt comunicate prin intermediul punctului de contact cu Eurojust și al membrilor naționali implicați. Odată cu numirea magistratului de legătură, toate informațiile sunt comunicate prin intermediul magistratului de legătură.

(3) România se asigură că punctul de contact cu Eurojust și magistratul de legătură sunt, potrivit nivelului lor național, competenți să gestioneze acest tip de informații.

ARTICOLUL 10

Transferul de informații către Eurojust

(1) România notifică Eurojust cel mai târziu în momentul transferului de informații în scopul furnizării informației, precum și eventualele restricții pentru folosirea ei. Aceasta poate include posibile restricții de acces, restricții asupra transmiterii către autoritățile competente ale statelor membre și condiții de ștergere sau distrugere. Notificarea poate, de asemenea, să fie făcută și într-o etapă ulterioară, când după efectuarea transferului apare necesitatea instituirii unor restricții.

(2) Eurojust nu comunică nici o informație furnizată de România vreunui stat terț sau organism fără obținerea consimțământului României și fără a lua măsurile de siguranță care se impun.

(3) Eurojust păstrează un registru al datelor care îi sunt comunicate din România în baza prezentului acord.

ARTICOLUL 11

Transferul de informații către România

(1) Eurojust notifică României, la momentul transferului de informații sau înainte, de scopul furnizării informației și de orice restricție pentru folosirea ei. Aceasta include, de asemenea, restricții de acces, restricții de transmitere către autoritățile competente din statele membre și condițiile pentru ștergere sau distrugere. Notificarea poate fi făcută, de asemenea, într-o etapă ulterioară când după efectuarea transferului apare necesitatea instituirii unor restricții.

(2) România nu comunică nici o informație furnizată de Eurojust vreunui alt stat terț sau organism fără obținerea consimțământului membrilor naționali în cauză și fără a lua măsurile de siguranță care se impun.

(3) România păstrează un registru al datelor comunicate de Eurojust în baza prezentului acord.

ARTICOLUL 12

Procesarea datelor personale furnizate de România

(1) Eurojust garantează pentru datele cu caracter personal furnizate de România un nivel de protecție cel puțin echivalent cu nivelul rezultat din aplicarea principiilor Convenției Consiliului Europei din 28 ianuarie 1981 și a modificărilor ulterioare.

(2) Principiile și regulile privind protecția informațiilor prevăzute în Decizia Eurojust, în special de art. 17, și Regulile de procedură ale Eurojust privind protecția datelor se vor aplica pentru procesarea datelor cu caracter personal furnizate de România.

ARTICOLUL 13

Procesarea de date personale furnizate de Eurojust

(1) România garantează un nivel de protecție pentru datele cu caracter personal furnizate de Eurojust cel puțin echivalent cu nivelul rezultat din aplicarea principiilor Convenției Consiliului Europei din 28 ianuarie 1981 și a modificărilor ulterioare.

(2) România aplică pentru procesarea și protecția datelor cu caracter personal furnizate de Eurojust principii cel puțin echivalente cu principiile prevăzute în Decizia Eurojust și în Regulile de procedură ale Eurojust privind protecția datelor.

ARTICOLUL 14

Securitatea datelor

(1) Eurojust se asigură că datele cu caracter personal primite sunt protejate împotriva distrugerii accidentale sau nelegale, pierderii accidentale ori dezvăluirii neautorizate, modificării și accesului sau oricărei alte forme neautorizate de procesare, în conformitate cu art. 22 din Decizia Eurojust. Măsurile tehnice și aranjamentele organizatorice prevăzute de Regulile de procedură ale Eurojust privind

protecția datelor și de orice alt document relevant se aplică informațiilor furnizate de România.

(2) România se asigură că datele cu caracter personal primite sunt protejate împotriva distrugerii accidentale sau nelegale, pierderii accidentale ori dezvăluirii neautorizate, modificării și accesului sau oricărei alte forme neautorizate de procesare, în conformitate cu art. 22 din Decizia Eurojust. România ia măsurile tehnice și organizatorice în vederea protejării datelor cel puțin la un nivel echivalent cu cel asigurat de Eurojust.

ARTICOLUL 15

Drepturile subiecților

Subiecții au dreptul de acces, dreptul de a solicita corectarea, codarea și ștergerea datelor cu caracter personal care îi privesc, procesate de Eurojust, în conformitate cu principiile și regulile Deciziei Eurojust.

ARTICOLUL 16

Corectarea și ștergerea datelor cu caracter personal

(1) La cererea punctului de contact pentru Eurojust sau a magistratului de legătură și sub responsabilitatea sa, Eurojust, în conformitate cu Decizia Eurojust și Regulile de procedură ale Eurojust privind protecția datelor, corectează, blochează sau șterge datele personale furnizate de România, dacă ele sunt incorecte ori incomplete sau utilizarea ori depozitarea lor contravine prezentului acord. Eurojust confirmă României corectarea, codarea sau ștergerea datelor.

(2) Când Eurojust constată că datele cu caracter personal transmise României sunt incorecte sau incomplete sau dacă utilizarea ori depozitarea lor contravine prezentului acord ori Deciziei Eurojust, solicită punctului de contact cu Eurojust sau magistratului de legătură să ia măsurile necesare pentru a corecta, coda sau șterge informațiile. România confirmă Eurojust corectarea, codarea și ștergerea acestora.

(3) În cazurile prevăzute la paragrafele (1) și (2), toți furnizorii și destinatarii unor astfel de informații sunt notificați imediat. În conformitate cu regulile aplicabile acestora, destinatarii corectează, codează sau șterg astfel informațiile în propriile lor sisteme.

(4) România aplică principiile pentru corectarea, codarea și ștergerea datelor cu caracter personal furnizate de Eurojust cel puțin echivalente principiilor stipulate în art. 20 din Decizia Eurojust și în Regulile de procedură ale Eurojust privind protecția datelor.

(5) Când Colegiul procesează date ale unor persoane care cad sub jurisdicție română, în conformitate cu prevederile art. 17 alin. (4) din Decizia Eurojust, magistratul de legătură sau alte parchete române, inclusiv punctul de contact pentru Eurojust pot participa la ședința Colegiului.

ARTICOLUL 17

Răspunderea

(1) România răspunde în conformitate cu legea națională de prejudiciile cauzate unei persoane ca urmare a unor erori de fapt sau judiciare în schimbul de date cu Eurojust. România nu invocă în apărarea sa faptul că Eurojust a transmis datele în mod inadecvat, în scopul

înlăturării răspunderii sale, în conformitate cu legislația națională, în raport cu o parte prejudiciată.

(2) Fără a aduce atingere art. 24 din Decizia Eurojust, dacă apar erori de fapt sau judiciare ca urmare a unor date comunicate eronat ori ca urmare a neîndeplinirii obligațiilor din culpa Eurojust sau a unui stat membru al Uniunii Europene ori a unui alt stat terț sau organism, Eurojust este ținut să acopere, la cerere, sumele plătite ca daune, în baza paragrafului (1), cu excepția cazului când datele au fost folosite cu încălcarea prezentului acord. Prevederile acestui paragraf se aplică și în cazul în care survin erori de fapt sau judiciare din partea Eurojust sau a unui stat membru al Uniunii Europene ori a altui stat terț sau organism care nu și-a respectat obligațiile.

(3) În cazurile în care Eurojust este ținut să plătească statelor membre ale Uniunii Europene sau altui stat terț ori organism sume de bani ca daune pentru prejudiciile cauzate unei părți, iar prejudiciul se datorează României, atunci aceasta din urmă este ținută să returneze Eurojust sumele de bani plătite unui stat membru sau unui stat terț ori organism, pentru a acoperi sumele plătite cu titlu de daune.

(4) Părțile nu-și solicită una alteia plata de daune pentru prejudiciile cauzate în conformitate cu paragrafele (2) și (3) sub rezerva că daunele respective au fost instituite ca măsură punitivă, mărite sau noncuantificabile.

ARTICOLUL 18

Soluționarea neînțelegerilor

(1) Orice neînțelegere între părți privind interpretarea ori aplicarea prezentului acord sau orice aspect care ar putea afecta relația dintre părți, care nu este soluționat pe cale amiabilă, va fi deferit unui tribunal arbitral alcătuit din 3 arbitri, la cererea oricăreia dintre părți. Fiecare parte va numi câte un arbitru. Cel de-al treilea, care este și președintele tribunalului, este ales de către cei 2 arbitri.

(2) Dacă părțile nu stabilesc altfel, tribunalul își determină propriile reguli de procedură.

(3) Tribunalul adoptă o decizie cu majoritatea voturilor. Președintele are dreptul de vot decisiv. Decizia este definitivă și executorie pentru părțile în litigiu.

(4) Fiecare parte își rezervă dreptul să suspende îndeplinirea obligațiilor sale rezultate în baza prezentului acord, atunci când se aplică sau este aplicabilă procedura prevăzută în acest articol, în concordanță cu paragraful (1) sau în orice altă situație când o parte este de părere că obligațiile ce incumbă celeilalte părți, rezultate în baza prezentului acord, nu au fost îndeplinite.

ARTICOLUL 19

Încetarea acordului

(1) Prezentul acord poate fi denunțat de oricare dintre părți cu o notificare prealabilă de 3 luni.

(2) În cazul denunțării, părțile se înțeleg pentru folosirea în continuare și stocarea informațiilor care au fost deja comunicate între ele. Dacă nu se ajunge la nici un acord, oricare dintre cele două părți este îndreptățită să ceară ștergerea informațiilor comunicate.

(3) În orice caz, prezentul acord încetează de drept, fără intervenția părților, din ziua ce urmează datei aderării României la Uniunea Europeană.

ARTICOLUL 20

Modificarea acordului

(1) Prezentul acord poate fi modificat oricând prin consensul părților, în conformitate cu formalitățile interne ale fiecăreia.

(2) Părțile se consultă cu privire la modificarea prezentului acord, la cererea oricăreia dintre ele.

Pentru România,
Monica Luisa Macovei,
ministrul justiției

ARTICOLUL 21

Intrarea în vigoare

Prezentul acord intră în vigoare la data la care părțile își notifică în scris una alteia îndeplinirea cerințelor legale necesare.

Semnat la Bruxelles la 2 decembrie 2005, în două exemplare originale, în limbile română și engleză, toate textele fiind egal autentice.

Pentru Eurojust,
Michael Kennedy,
președintele Colegiului Eurojust

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

privind promulgarea Legii pentru ratificarea Acordului privind cooperarea dintre România și Eurojust, semnat la Bruxelles la 2 decembrie 2005, și pentru reglementarea unor măsuri referitoare la reprezentarea României la Eurojust, în perioada ce precedă aderării și după data aderării la Uniunea Europeană

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru ratificarea Acordului privind cooperarea dintre România și Eurojust, semnat la Bruxelles la 2 decembrie 2005, și pentru reglementarea unor măsuri referitoare la reprezentarea

României la Eurojust, în perioada ce precedă aderării și după data aderării la Uniunea Europeană, și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

București, 21 martie 2006.
Nr. 337.

D E C I Z I I A L E C U R Ţ I I C O N S T I T U Ţ I O N A L E

CURTEA CONSTITUŢIONALĂ

D E C I Z I A Nr. 164

din 28 februarie 2006

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 24 alin. 3 din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 24 alin. 3 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Gavrilă Morar și Florea Chelu în Dosarul nr. 4.672/2005 al Judecătoria Sectorului 2 București.

La apelul nominal sunt prezenți autorii excepției, asistați de avocat Daniela Stan. Sunt prezente, de asemenea, părțile: Gabriela Cârlescu, Alexandru Dragomir, Mioara Pârloagă, Marius Mitache, Aurel Furtună. Pentru partea Stelian Luiceanu, decedat, se depune la dosarul cauzei

certificatul de deces de către soția defunctului, Ioana Luiceanu. Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Avocatul autorilor excepției solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, arătând că textul de lege criticat este neconstituțional în măsura în care se încalcă dreptul inculpaților de a solicita introducerea în cauză și a celorlalte părți care au participat la producerea prejudiciului. Depune la dosarul cauzei concluzii scrise.

Având cuvântul, părțile Gabriela Cârlescu, Alexandru Dragomir, Mioara Pârloagă și Aurel Furtună lasă la aprecierea Curții soluționarea excepției, solicitând „să se facă dreptate”, respectiv să se finalizeze procesul în care sunt implicați. Partea Marius Mitrache solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, criticile formulate în motivarea acesteia nefiind de competența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 5 octombrie 2005, pronunțată în Dosarul nr. 4.672/2005, **Judecătoria Sectorului 2 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 24 alin. 3 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Gavrilă Morar și Florea Chelu în dosarul menționat.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că art. 24 alin. 3 din Codul de procedură penală contravine dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 21, privind accesul liber la justiție, „în măsura în care se încalcă dreptul inculpaților de a răspunde potrivit cotei lor de contribuție la producerea unui accident de muncă, precum și de a introduce în procesul penal și celelalte persoane ce se fac vinovate de săvârșirea altor fapte din culpă prin omisiune [...], cu consecința exonerării fără nici un temei a celorlalte persoane ale căror fapte au concurat în mod necesar la producerea accidentului [...]”.

Judecătoria Sectorului 2 București apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât textul de lege criticat nu încalcă prevederile constituționale invocate.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece dispozițiile legale criticate nu contravin normelor constituționale invocate ca fiind încălcate.

Avocatul Poporului consideră că excepția este neîntemeiată, întrucât art. 24 alin. 3 din Codul de procedură penală, prin care este definită una dintre părțile procesului penal, nu pune în discuție restrângerea exercițiului unor drepturi și libertăți fundamentale și, de asemenea, nu îngrădește dreptul părților interesate de a se adresa justiției pentru apărarea drepturilor, libertăților și intereselor legitime.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2) și ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie art. 24 alin. 3 din Codul de procedură penală, potrivit căruia „*Persoana chemată în procesul penal să răspundă, potrivit legii civile, pentru pagubele provocate prin fapta învinutului sau inculpatului, se numește parte responsabilă civilmente*”.

În motivarea excepției se susține că aceste prevederi legale sunt contrare dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 21 privind accesul liber la justiție și în art. 53 referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea reține următoarele:

În fapt, în cauză, instanța de judecată a respins ca neîntemeiată cererea inculpaților privind introducerea în cauză, în calitate de părți responsabile civilmente, a persoanelor față de care au fost pronunțate soluții de neurmărire penală prin rechizitoriu. Pentru a pronunța această soluție, instanța a reținut că, în sensul dispozițiilor art. 24 alin. 3 din Codul de procedură penală, „poate dobândi calitate de parte responsabilă civilmente persoana care, potrivit prevederilor dreptului material civil, este ținută să răspundă pentru fapta altei persoane conform art. 1000 din Codul civil [...]”. Inculpații critică această interpretare a textului de lege ce face obiectul excepției de neconstituționalitate, apreciind că „neintroducerea în cauză a celorlalte părți responsabile civilmente constituie o restrângere a exercitării unor drepturi subiective civile, respresentând o gravă încălcare a drepturilor fundamentale consfințite de Constituție [...]”. Se apreciază că „actuala dispoziție a art. 24 alin. 3 din Codul de procedură penală este mai elastică și se bazează pe o viziune mai largă decât reglementarea tradițională din Codul civil, astfel încât să poată fi cuprinse răspunderi derivate și din alte prevederi legale”.

Examinând aceste susțineri, Curtea constată că, în realitate, ele nu reprezintă critici de neconstituționalitate, ci autorii excepției sunt nemulțumiți de modul de interpretare și de aplicare a prevederilor art. 24 alin. 3 din Codul de procedură penală de către instanța de judecată, pe care le consideră în contradicție cu prevederile art. 21 și art. 53 din Constituție. Or, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, „*Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată*”. Prin urmare, nu intră în competența Curții interpretarea și aplicarea legii în raport de situațiile de fapt, acestea realizându-se de către instanțele judecătorești, în cadrul căilor de atac prevăzute de lege.

De altfel, textul de lege criticat, care definește partea responsabilă civilmente ca parte în procesul penal, nu conține nici o prevedere de natură să aducă atingere liberului acces la justiție sau să restrângă exercițiul unor drepturi sau libertăți.

Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 24 alin. 3 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Gavrilă Morar și Florea Chelu în Dosarul nr. 4.672/2005 al Judecătoriei Sectorului 2 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 28 februarie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 165

din 28 februarie 2006

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278 alin. 1 și art. 278¹ alin. 7 din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278 alin. 1 și ale art. 278¹ alin. 7 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Boris George Prodanof în Dosarul nr. 4.623/2005 al Tribunalului București — Secția I penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă Curții că autorul excepției a depus la dosarul cauzei concluzii scrise, prin care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, referindu-se la jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 20 octombrie 2005, pronunțată în Dosarul nr. 4.623/2005, **Tribunalul București — Secția I penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278 alin. 1 și ale art. 278¹ alin. 7 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Boris George Prodanof în dosarul menționat.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că art. 278 alin. 1 din Codul de procedură penală este neconstituțional, întrucât procurorul

care inițial soluționează plângerea nu este independent, în sensul art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece „soluția sa este confirmată sau infirmată de șeful său ierarhic superior“. Cât privește art. 278¹ alin. 7 din Codul de procedură penală, se susține că este în contradicție cu prevederile constituționale invocate „prin faptul că nu se pot administra toate probele admise de lege“. În opinia autorului excepției, judecătorul este „cenzurat“ în soluția sa de procurorul care anterior s-a pronunțat în această cauză, câtă vreme verificarea de către instanță a rezoluției sau ordonanței atacate se face pe baza lucrărilor și a materialului din dosarul cauzei, instrumentate de procuror, care nu reprezintă o instanță independentă și imparțială.

Tribunalul București — Secția I penală apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În opinia instanței, împrejurarea că legiuitorul a limitat posibilitatea de a verifica rezoluția sau ordonanța atacată doar pe baza lucrărilor și a materialului din dosarul cauzei și a oricăror înscrisuri noi prezentate nu constituie o încălcare a dispozițiilor cuprinse în art. 11, 20 și 21 din Legea fundamentală. Aceasta, întrucât instanța de judecată are posibilitatea, în măsura în care constată că organul de urmărire penală nu a administrat suficiente probe, să trimită cauza procurorului, indicând faptele și împrejurările ce urmează a fi constatate și prin ce anume mijloace de probă.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2) și ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 278 alin. 1 și ale art. 278¹ alin. 7 din Codul de procedură penală, având următorul cuprins:

— Art. 278 (Plângerea contra actelor procurorului) alin. 1: „*Plângerea împotriva măsurilor luate sau a actelor efectuate de procuror ori efectuate pe baza dispozițiilor date de acesta se rezolvă de prim-procurorul parchetului sau, după caz, de procurorul general al parchetului de pe lângă curtea de apel ori de procurorul șef de secție al Parchetului de pe lângă Curtea Supremă de Justiție.*“;

— Art. 278¹ (Plângerea în fața instanței împotriva rezoluțiilor sau a ordonanțelor procurorului de netrimitere în judecată) alin. 7: „*Instanța, judecând plângerea, verifică rezoluția sau ordonanța atacată, pe baza lucrărilor și a materialului din dosarul cauzei și a oricăror înscrisuri noi prezentate.*“

Dispozițiile constituționale pretins încălcate sunt cuprinse în art. 11 privind dreptul internațional și dreptul intern, în art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, în art. 21 privind accesul liber la justiție și în art. 132 privind statutul procurorilor.

Se invocă, de asemenea, încălcarea art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția astfel cum a fost formulată, Curtea reține următoarele:

I. În ceea ce privește dispozițiile art. 278 alin. 1 din Codul de procedură penală, privind plângerea împotriva actelor procurorului, Curtea constată că acestea constituie norme de procedură prin care legiuitorul, în temeiul competenței sale constituționale, stabilită de art. 126 alin. (2) din Legea fundamentală, și dând expresie principiului controlului ierarhic ce guvernează activitatea procurorilor, în conformitate cu art. 132 alin. (1) din Constituție, a creat posibilitatea ca eventualele măsuri eronate luate de procuror să fie îndreptate de către procurorul ierarhic superior celui care a emis actul atacat. Contrar susținerilor autorului excepției, nu se aduce astfel atingere liberului acces la justiție, și nici dreptului la un proces echitabil, câtă vreme legiuitorul a asigurat posibilitatea cenzurării actelor procurorului de către instanțele judecătorești. În acest sens, art. 278¹ alin. 1 din Codul de procedură penală reglementează plângerea la instanța de judecată împotriva acelor acte prin care procurorul soluționează cauza penală, fără ca aceasta să mai ajungă în fața instanței, respectiv împotriva „*rezoluției de neîncepere a urmăririi penale sau a ordonanței ori, după caz, a rezoluției de clasare, de scoatere de sub urmărire penală sau de încetare a urmăririi penale date de procuror*“. Așa fiind, nu poate fi primită critica de neconstituționalitate

a dispozițiilor art. 278 alin. 1 din Codul de procedură penală, în raport de prevederile constituționale cuprinse în art. 21 și 132, respectiv față de prevederile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

II. Referitor la critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 7 din Codul de procedură penală, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată, de asemenea. Faptul că, în conformitate cu acest text legal, verificarea de către instanță a rezoluției sau ordonanței atacate se realizează numai pe baza lucrărilor și a materialului din dosarul cauzei și a înscrisurilor noi prezentate nu este de natură să aducă atingere liberului acces la justiție și nici dreptului la un proces echitabil. Aceasta, întrucât limitarea mijloacelor de probă care pot fi administrate la judecarea plângerii împotriva rezoluțiilor sau a ordonanțelor procurorului de netrimitere în judecată este justificată având în vedere natura juridică a acestei plângeri, care nu vizează judecarea propriu-zisă a cauzei penale, ci constituie un mijloc procedural prin care se realizează un examen, sub aspectul legalității, al rezoluției sau al ordonanței procurorului atacate. Ca urmare, este firesc ca, în vederea soluționării plângerii, instanța să verifice, pe baza lucrărilor și a materialului existente în dosarul cauzei, care au fost avute în vedere de procuror la emiterea ordonanței sau a rezoluției de netrimitere în judecată atacate, dacă această soluție a fost sau nu dispusă cu respectarea dispozițiilor legale.

Susținerea autorului excepției în sensul că judecătorul este „cenzurat“ în soluția sa de procurorul care anterior s-a pronunțat în această cauză este contrazisă de reglementarea, prin dispozițiile art. 278¹ alin. 8 din Codul de procedură penală, a soluțiilor ce pot fi date de instanță unei astfel de plângeri, după cum urmează: „*Instanța pronunță una dintre următoarele soluții:*

a) *respinge plângerea, prin sentință, menținând soluția din rezoluția sau ordonanța atacată;*

b) *admite plângerea, prin sentință, desființează rezoluția sau ordonanța atacată și trimite cauza procurorului în vederea începerii sau a redeschiderii urmăririi penale, după caz. Dispozițiile art. 333 alin. 2 se aplică în mod corespunzător;*

c) *admite plângerea, prin încheiere, desființează rezoluția sau ordonanța atacată și, când probele existente la dosar sunt suficiente pentru judecarea cauzei, reține cauza spre judecare, dispozițiile privind judecarea în primă instanță și căile de atac, aplicându-se în mod corespunzător.*“

În mod evident, indiferent de soluția pronunțată, instanța de judecată apreciază fără nici o îngrădire asupra legalității actului emis de procuror, atacat pe calea plângerii, aceasta fiind de altfel chiar rațiunea introducerii în Codul de procedură penală, prin Legea nr. 281 din 24 iunie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 468 din 1 iulie 2003, a dispozițiilor art. 278¹. În temeiul acestui text legal, instanțele judecătorești, singurele autorități prin a căror activitate se realizează justiția [art. 126 alin. (1) din Constituție], verifică soluțiile de netrimitere în judecată pronunțate de procuror, confirmându-le sau infirmându-le, după caz.

De altfel, Curtea s-a mai pronunțat asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 7 din Codul de procedură penală, prin Decizia nr. 414 din 12 octombrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.119 din 29 noiembrie 2004. Atât considerentele, cât și soluția pronunțată în această decizie își păstrează valabilitatea și în cauza de față, neintervenind elemente noi, de natură să ducă la reconsiderarea jurisprudenței Curții.

Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278 alin. 1 și ale art. 278¹ alin. 7 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Boris George Prodanof în Dosarul nr. 4.623/2005 al Tribunalului București — Secția I penală. Definitivă și general obligatorie.
Pronunțată în ședința publică din data de 28 februarie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 169

din 28 februarie 2006

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1)
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 112/2001 privind sancționarea unor fapte săvârșite
în afara teritoriului țării de cetățeni români sau de persoane fără cetățenie domiciliată în România**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 112/2001 privind sancționarea unor fapte săvârșite în afara teritoriului țării de cetățeni români sau de persoane fără cetățenie domiciliată în România, excepție ridicată de Călin Ioan Dragomir în Dosarul nr. 8.482/2005 al Judecătoriei Baia Mare.

La apelul nominal lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 937D/2005, având ca obiect aceeași excepție, ridicată de Ioana Monica Otilia Codaț în Dosarul nr. 5.301/2005 al aceleiași instanțe.

La apelul nominal lipsește autoarea excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere că excepțiile de neconstituționalitate care fac obiectul Dosarelor nr. 936D/2005 și nr. 937D/2005 au conținut identic, pune în discuție, din oficiu, conexarea dosarelor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții

Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 937D/2005 la Dosarul nr. 936D/2005, care a fost primul înregistrat.

Reprezentantul Ministerului Public, având cuvântul, pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, apreciind că prevederile legale criticate nu contravin dispozițiilor constituționale invocate ca fiind încălcate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin încheierile din 23 noiembrie 2005 și 25 octombrie 2005, pronunțate în dosarele nr. 8.482/2005 și nr. 5.301/2005, **Judecătoria Baia Mare a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 112/2001 privind sancționarea unor fapte săvârșite în afara teritoriului țării de cetățeni români sau de persoane fără cetățenie domiciliată în România**, excepție ridicată de Călin Ioan Dragomir și Ioana Monica Otilia Codaț în dosarele menționate.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că textul de lege criticat încalcă dispozițiile constituționale ale art. 1 referitoare la statul român cu „componentele sale esențiale: suveranitatea, teritoriul și populația”, elemente „dezvoltate de Constituția României în art. 2, art. 3 și art. 4”, în măsura în care incriminează, ca faptă penală, trecerea frauduloasă a frontierei altui stat decât România. Se arată că autoritatea statului român se poate extinde doar asupra teritoriului României, definit ca atare de normele constituționale, incriminarea ca infracțiune a trecerii ilegale a frontierei altor state fiind atributul legislativ exclusiv al acelor state.

Judecătoria Baia Mare apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât obligația respectării legii penale române revine și cetățenilor români ce se află în afara granițelor țării.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât prevederile legale criticate nu încalcă dispozițiile constituționale invocate.

Avocatul Poporului, făcând referire la jurisprudența Curții Constituționale în materie, consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2) și ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 112/2001 privind sancționarea unor fapte săvârșite în afara teritoriului țării de cetățeni români sau de persoane fără cetățenie domiciliată în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 septembrie 2001, aprobată cu modificări prin Legea nr. 252/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 307 din 9 mai 2002, având următoarea redactare: „*Intrarea sau ieșirea dintr-un stat străin prin trecerea*

ilegală a frontierei acestuia, săvârșită de către un cetățean român sau de o persoană fără cetățenie domiciliată pe teritoriul României, constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 2 ani.“

Dispozițiile constituționale pretins încălcate sunt cele ale art. 1 privind statul român, ale art. 2 privind suveranitatea națională, ale art. 3 privind teritoriul României, și ale art. 4 privind unitatea poporului și egalitatea între cetățeni.

Examinând excepția astfel cum a fost formulată, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată și urmează a fi respinsă.

Curtea reține că statul român, în considerarea atributelor sale, astfel cum sunt acestea definite de textele constituționale invocate de autorul excepției, este interesat în apărarea ordinii de drept și deci în combaterea infracțiunilor săvârșite atât pe teritoriul său, cât și în afara acestuia. Măsurile legislative constând în sancționarea cetățenilor români sau a persoanelor fără cetățenie domiciliată pe teritoriul României, care săvârșesc fapte de trecere ilegală a frontierei unui stat străin, dau expresie acestei preocupări, fiind determinate, așa cum rezultă din conținutul Notei de fundamentare care a însoțit Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 112/2001, de necesitatea reglementării mai stricte a domeniului vizat, datorită „securizării frontierelor“ și a „combaterii migrației ilegale“. Așa fiind, nu pot fi reținute susținerile autorilor excepției, prevederile legale criticate fiind în deplină concordanță cu normele constituționale privind statul român, cu elementele definitorii ale acestuia.

De altfel, în jurisprudența sa, Curtea Constituțională s-a pronunțat asupra constituționalității Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 112/2001, prin raportare la dispozițiile art. 1 din Legea fundamentală și cu motivări similare. În acest sens este Decizia nr. 292 din 9 iunie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 595 din 11 iulie 2005. Soluția de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate pronunțată cu acel prilej, precum și considerentele care au fundamentat-o, sunt valabile și în prezenta cauză.

Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 112/2001 privind sancționarea unor fapte săvârșite în afara teritoriului țării de cetățeni români sau de persoane fără cetățenie domiciliată în România, excepție ridicată de Călin Ioan Dragomir și Ioana Monica Otilia Codaț în dosarele nr. 8.482/2005 și nr. 5.301/2005 ale Judecătoria Baia Mare.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 28 februarie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 255

din 14 martie 2006

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 248¹ din Codul penal, precum și a dispozițiilor art. 272 pct. 2 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 248¹ din Codul penal, precum și a dispozițiilor art. 272 pct. 2 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, excepție ridicată de Elena Condea în Dosarul nr. 16.749/2002 al Judecătoriei Timișoara.

La apelul nominal este prezentă partea Agenția Națională de Administrare Fiscală, prin consilier juridic Oana Scrobotă, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Având cuvântul, partea prezentă solicită respingerea excepției de neconstituționalitate și depune la dosarul cauzei concluzii scrise în acest sens.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând că textele de lege criticate nu contravin dispozițiilor constituționale invocate ca fiind încălcate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 9 noiembrie 2005, pronunțată în Dosarul nr. 16.749/2002, **Judecătoria Timișoara a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 248¹ din Codul penal, precum și a dispozițiilor art. 272 pct. 2 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale**, excepție ridicată de Elena Condea în dosarul menționat.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că art. 248¹ din Codul penal este neconstituțional, întrucât „nu este formulat destul de precis, încât să permită destinatarilor legii să prevadă, într-o măsură rezonabilă față de circumstanțele fiecărei cauze, consecințele penale pe care ar trebui să le atragă un act determinat“, ceea ce contravine principiului legalității incriminării, consacrat de dispozițiile constituționale și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale invocate. În opinia autoarei excepției redactarea textului de lege criticat permite o interpretare extensivă, în detrimentul inculpatului, întrucât legea nu definește cu claritate fapta pe care urmărește să o exprime, ci „incriminează, cu caracter generic, ca element material al laturii obiective a infracțiunii de abuz în serviciu contra intereselor publice, toate faptele funcționarului care, în exercițiul atribuțiilor sale de serviciu, nu îndeplinește un act sau îl îndeplinește în mod defectuos“. Referitor la prevederile art. 272 pct. 2 din Legea nr. 31/1990 se arată că aduc atingere dreptului de proprietate privată „în urma unei erori de redactare care poate produce acest efect“. Astfel, norma criticată incriminează fapta materială a administratorului unei societăți, care folosește bunuri în interesul său propriu, fără a preciza care sunt bunurile a

căror folosire atrage răspunderea penală. În opinia autoarei excepției, dacă ar fi intenționat să se refere la bunurile societății, legiuitorul ar fi fost obligat să utilizeze sintagme precum „bunurile societății“, „bunurile aflate în proprietatea societății“ etc.

Judecătoria Timișoara nu și-a exprimat opinia asupra excepției în încheierea de sesizare a Curții Constituționale. Anterior sesizării Curții, aceeași instanță a respins ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate invocată în cauză, prin Încheierea de ședință din data de 21 septembrie 2005, întrucât „critica adusă textului de lege incriminatoriu la modul general și abstract nu implică și legătura excepției cu cauza“. Prin Decizia nr. 707 din 30 septembrie 2005 a Tribunalului Timiș — Secția penală s-a admis recursul autoarei excepției împotriva încheierii de respingere ca inadmisibilă a excepției, iar, în temeiul acestei hotărâri, Judecătoria Timișoara a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate invocată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În ceea ce privește art. 248¹ din Codul penal, se arată că „are suficientă claritate și previzibilitate“, astfel încât nu se încalcă prevederile art. 23 alin. (1) și ale art. 73 alin. (3) din Constituție. De asemenea, în opinia Guvernului, art. 272 pct. 2 din Legea nr. 31/1990 nu încalcă prevederile constituționale invocate în motivarea excepției.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât textele de lege criticate nu aduc atingere prevederilor constituționale invocate de autorul excepției.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie art. 248¹ din Codul penal și art. 272 pct. 2 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.066 din 17 noiembrie 2004, având următoarea redactare:

— Art. 248¹ din Codul penal: „*Dacă faptele prevăzute în art. 246, 247 și 248 au avut consecințe deosebit de grave, se pedepsesc cu închisoare de la 5 la 15 ani și interzicerea unor drepturi.*“;

— Art. 272 pct. 2 din Legea nr. 31/1990: „*Se pedepsește cu închisoare de la unu la 3 ani fondatorul,*

administratorul, directorul, directorul executiv sau reprezentantul legal al societății, care:

[...] 2. folosește, cu rea-credință, bunuri sau creditul de care se bucură societatea, într-un scop contrar intereselor acesteia sau în folosul lui propriu ori pentru a favoriza o altă societate în care are interese direct sau indirect;“.

Dispozițiile constituționale pretins încălcate sunt cuprinse în art. 23 alin. (12) privind legalitatea pedepsei, în art. 44 alin. (1) privind garantarea dreptului de proprietate, în art. 45 privind libertatea economică, în art. 53 referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și în art. 73 alin. (3) lit. h) referitor la reglementarea prin lege organică a infracțiunilor.

Se invocă, de asemenea, art. 7 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitor la principiul legalității pedepsei.

Examinând excepția astfel cum a fost formulată, Curtea reține următoarele:

I. În ceea ce privește art. 248¹ din Codul penal, critica de neconstituționalitate constă în susținerea că textul de lege „nu este formulat destul de precis, încât să permită destinatarilor legii să prevadă, într-o măsură rezonabilă față de circumstanțele fiecărei cauze, consecințele penale pe care ar trebui să le atragă un act determinat“, respectiv nu definește cu claritate fapta la care se referă, ceea ce contravine principiului legalității infracțiunilor și pedepselor, consacrat „prin dispozițiile coroborate ale art. 23 alin. (12) și art. 73 alin. (3) lit. h) din Constituție, respectiv prin cele ale art. 7 alin. 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, astfel cum au fost explicate și aplicate în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului“.

Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 248¹ din Codul penal, excepție ridicată de Elena Condea în Dosarul nr. 16.749/2002 al Judecătorei Timișoara.

2. Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 272 pct. 2 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, invocată de același autor în dosarul aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 martie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 260

din 14 martie 2006

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 27 și art. 72 din Codul penal

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător

Marinela Mincă	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 27 și 72 din Codul penal, excepție ridicată de Marian Petrescu în Dosarul nr. 3.628/2005 al Judecătorei Buftea.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând că textele de lege criticate nu contravin dispozițiilor constituționale invocate ca fiind încălcate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 15 noiembrie 2005, pronunțată în Dosarul nr. 3.628/2005, **Judecătoria Buftea a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 27 și 72 din Codul penal**, excepție ridicată de Marian Petrescu în dosarul menționat.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că „textele art. 27 și art. 72 din Codul penal contravin prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție, întrucât se poate face diferențierea între subiecții acțiunii, putându-se aplica arbitrar dispozițiile art. 72. Textul criticat restrânge posibilitatea părților de a avea un proces echitabil, deoarece la diferite instanțe se poate interpreta diferit un criteriu sau altul”.

Judecătoria Buftea consideră că excepția este neîntemeiată. Apreciază că motivarea excepției de neconstituționalitate este „inconsistentă” și că, „în realitate, inculpatul autor al excepției de neconstituționalitate nu urmărește decât tergiversarea judecării cauzei în vederea împlinirii prescripției speciale prevăzute de art. 124 din Codul penal”.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât textele de lege criticate nu aduc atingere prevederilor constituționale invocate de autorul excepției.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 27 și art. 72 din Codul penal, excepție ridicată de Marian Petrescu în Dosarul nr. 3.628/2005 al Judecătoriei Buftea.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 martie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie art. 27 și 72 din Codul penal, având următoarea redactare:

— Art. 27 (Pedepșa în caz de participație): „*Instigatorul și complicele la o faptă prevăzută de legea penală săvârșită cu intenție se sancționează cu pedeapsa prevăzută de lege pentru autor. La stabilirea pedepsei se ține seama de contribuția fiecăruia la săvârșirea infracțiunii, precum și de dispozițiile art. 72.*”;

— Art. 72 (Criteriile generale de individualizare): „*La stabilirea și aplicarea pedepselor se ține seama de dispozițiile părții generale a acestui cod, de limitele de pedeapsă fixate în partea specială, de gradul de pericol social al faptei săvârșite, de persoana infractorului și de împrejurările care atenuează sau agravează răspunderea penală.*”

Când pentru infracțiunea săvârșită legea prevede pedepse alternative, se ține seama de dispozițiile alineatului precedent atât pentru alegerea uneia dintre pedepsele alternative, cât și pentru proporționalizarea acesteia.”

Dispozițiile constituționale pretins încălcate sunt cuprinse în art. 16 privind egalitatea în drepturi și în art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția astfel cum a fost formulată, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată și urmează a fi respinsă.

Astfel, prevederile art. 27 și 72 din Codul penal nu numai că nu încalcă dispozițiile art. 16 din Constituție, ci dau expresie principiului constituțional al egalității în drepturi, care, așa cum a statuat Curtea Constituțională în mod constant în jurisprudența sa, nu înseamnă *eo ipso* aplicarea aceluiași regim juridic unor situații care, prin specificul lor, sunt diferite. Egalitatea nu presupune uniformitate, ci presupune ca la situații egale să corespundă un tratament egal, iar la situații diferite să existe un tratament diferit. Stabilirea de către legiuitor a unor criterii de individualizare a pedepsei are ca scop tocmai adaptarea pedepsei la nevoile de apărare socială, în raport de asemenea situații diferite: gravitatea concretă sau abstractă a infracțiunii, pericolozitatea infractorului etc.

De asemenea, textele de lege criticate sunt în deplină concordanță cu dispozițiile constituționale privind dreptul la un proces echitabil, reglementarea de către legiuitor a unor criterii de individualizare a pedepsei, obligatorii pentru instanța de judecată, fiind menită să înlăture arbitrarul în stabilirea și aplicarea pedepsei. Faptul că „la diferite instanțe se poate interpreta diferit un criteriu sau altul” nu constituie un argument în susținerea neconstituționalității textelor de lege criticate. De altfel, părțile au deplina libertate ca, în situația în care apreciază că interpretarea dată de instanță normelor juridice este nelegală, să promoveze împotriva hotărârilor pronunțate de aceasta căile de atac prevăzute de lege.

Magistrat-asistent,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 265

din 14 martie 2006

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 282¹ alin. 1
din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Mihaela Cîrstea	— procuror
Doina Suliman	— magistrat-asistent șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 282¹ alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Vasile Ardelean și Ioan Ardelean în Dosarul nr. 2.300/2005 al Tribunalului Mureș și de Zamfira Nicolau, prin Organizația pentru Apărarea Drepturilor Omului, în Dosarul nr. 1.608/RC/2005 al Tribunalului Neamț — Secția civilă.

La apelul nominal se prezintă personal Vasile Ardelean, autor al excepției, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere că excepțiile de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 112D/2006 și nr. 144D/2006 au un conținut identic, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Autorul excepției nu se opune conexării dosarelor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 144D/2006 la Dosarul nr. 112D/2006, care este primul înregistrat.

Autorul excepției solicită admiterea acesteia pentru motivele invocate în fața instanței de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public, având în vedere jurisprudența în materie a Curții Constituționale, pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 5 ianuarie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 2.300/2005, **Tribunalul Mureș a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 282¹ alin. 1 din Codul de procedură civilă.** Excepția a fost ridicată de Vasile Ardelean și Ioan Ardelean cu ocazia soluționării recursului formulat împotriva Sentinței civile nr. 7.139 din 9 decembrie 2004, pronunțată de Judecătoria Târgu Mureș în Dosarul nr. 482/2003.

Prin Încheierea din 22 noiembrie 2005, pronunțată în Dosarul nr. 1.608/RC/2005, **Tribunalul Neamț — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 282¹ din Codul de procedură civilă.** Excepția a fost ridicată de Zamfira Nicolau, prin Organizația pentru Apărarea Drepturilor Omului, cu ocazia soluționării recursului declarat împotriva Sentinței civile nr. 246 din 19 ianuarie 2005, pronunțată de Judecătoria Piatra-Neamț în Dosarul nr. 4.697/2004.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia consideră că textul de lege criticat contravine prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1), art. 21 alin. (1) și (2) și ale art. 124 alin. (2). În acest sens arată

că persoanele care urmăresc să procedeze la partajarea masei succesoriale a bunurilor în valoare de peste un miliard de lei prin procedura împărțelii judiciare beneficiază de două căi de atac împotriva hotărârii instanței de fond, respectiv apelul și recursul, în timp ce persoanele care au o masă succesorală a cărei valoare este sub un miliard de lei au la îndemână o singură cale de atac, recursul.

Tribunalul Mureș apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Tribunalul Neamț — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată, deoarece „criteriul pe baza căruia s-au stabilit căi de atac eliptice de un grad de jurisdicție pentru același gen de cauze, și anume valoarea obiectului dedus judecății, aduce într-adevăr atingere principiului constituțional al egalității în drepturi și accesului la justiție [...]“.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază dispozițiile de lege criticate ca fiind constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite în cauze de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Deși Tribunalul Neamț — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a întregului art. 282¹ din Codul de procedură civilă, din motivarea excepției se observă că se are în vedere doar primul alineat al acestui articol.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie așadar dispozițiile art. 282¹ alin. 1 din Codul de procedură civilă, astfel cum au fost modificate prin art. I pct. 40 din Legea nr. 219/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă, lege publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 609 din 14 iulie 2005.

Acest text de lege are următorul conținut: „*Nu sunt supuse apelului hotărârile judecătorești date în primă instanță în cererile introduse pe cale principală privind pensii de întreținere, litigii al căror obiect are o valoare de până la 1 miliard lei inclusiv, atât în materie civilă, cât și în materie comercială, acțiunile posesorii, precum și cele referitoare la înregistrările în registrele de stare civilă, luarea măsurilor asigurătorii și în alte cazuri prevăzute de lege.*“

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale autorii excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în

drepturi, art. 21 alin. (1) și (2) referitoare la accesul liber la justiție și art. 124 alin. (2) privind înfăptuirea justiției.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile de lege criticate au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate, instanța de contencios constituțional statuând că acestea sunt constituționale. Astfel, prin Decizia nr. 226 din 18 mai 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 507 din 7 iunie 2004, Curtea a reținut că textul de lege criticat nu conține nici o dispoziție discriminatorie, deoarece regimul juridic diferit este determinat de deosebirea de situații care impune soluții legislative diferite în vederea asigurării celerității soluționării cauzelor aflate pe rolul instanțelor.

Așa fiind, cu privire la înfrângerea art. 16 alin. (1) din Constituție, Curtea a constatat că, în măsura în care reglementarea dedusă controlului se aplică tuturor celor aflați în situația prevăzută în ipoteza normei legale, fără nici o discriminare pe considerente arbitrare, critica cu un atare obiect nu este întemeiată.

Tot cu acea ocazie Curtea a reținut că art. 126 alin. (2) din Constituție, potrivit căruia „*Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege*”, precum și art. 129, care prevede că, „*împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii*”, atribuie exclusiv

legiuitorului prerogativa stabilirii competenței și procedurii de judecată, inclusiv a condițiilor de exercitare a căilor de atac.

Astfel, departe de a îngreuna drepturi consacrate constituțional, reglementarea prevăzută de art. 282¹ din Codul de procedură civilă constituie o garanție a aplicării principiului prevăzut de art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind judecarea unei cauze în mod echitabil și într-un termen rezonabil, în scopul înlăturării oricărui abuzuri din partea părților, prin care s-ar tinde la tergiversarea nejustificată a soluționării unui proces. Curtea a constatat, de asemenea, că reglementările internaționale în materie nu impun accesul la totalitatea gradelor de jurisdicție sau la toate căile de atac prevăzute de legislațiile naționale, art. 13 din aceeași convenție consacrand numai dreptul persoanei la un recurs efectiv în fața unei instanțe naționale, deci posibilitatea de a accede la un grad de jurisdicție.

Deoarece în speță nu au intervenit elemente noi de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât considerentele, cât și soluția din decizia menționată își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 282¹ alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Vasile Ardelean și Ioan Ardelean în Dosarul nr. 2.300/2005 al Tribunalului Mureș și de Zamfira Nicolau, prin Organizația pentru Apărarea Drepturilor Omului, în Dosarul nr. 1.608/RC/2005 al Tribunalului Neamț — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 martie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent șef,
Doina Suliman

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.U.I. 427282; Atribut fiscal R,
IBAN: RO75RNCB510100000120001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, tel./fax 410.77.36 și 410.47.23

Tiparul: Regia Autonomă „Monitorul Oficial”

5 948368 114760